

การพัฒนาหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับพ่อค้า แม่ค้า เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ อำเภอนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์

Development of Communicative English Learning Course for Vendors and Nongki Municipality Officials, Nongki District, Buriram Province

ชมพู่ อีสริยวัฒน์¹

Chomphu Isariyawat

¹ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Buriram Rajabhat University

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพ่อค้า แม่ค้า เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ อำเภอนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และศึกษาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ สัมภาษณ์เจาะลึก สนทนากลุ่ม การจัดเวทีวิเคราะห์ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาจากการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเจ้าหน้าที่เทศบาลและประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหนองกี่ มีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 77 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีความกลัวและกังวลในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องจากไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด กลัวว่าตนเองจะพูดผิด กลัวใช้ไวยากรณ์ผิด ทำให้ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ ไม่กล้าแสดงออก แปลความหมายไม่ได้จึงไม่สามารถสื่อสารเบื้องต้นกับชาวต่างชาติได้ การพัฒนาภาษาอังกฤษจำเป็นต้องพัฒนาทักษะให้ครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน คือการ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะให้ผู้เข้าร่วมโครงการเกิดทักษะการเรียนรู้ไปพร้อมกัน จากการใช้เทคนิคการฟังพูดอ่านเขียนทำให้ประชาชนในเขตเทศบาลอำเภอนองกี่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ในระดับพื้นฐานและกล้าที่จะเรียนรู้จนนำไปสู่การสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ ตลอดจนพัฒนาภาษาอังกฤษให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป เนื่องจากเทศบาลตำบลหนองกี่มีเส้นทางเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ เช่น ปราสาทเขาพนมรุ้ง ปราสาทเมืองต่ำ ตลอดจนเป็นเส้นทางเชื่อมโยงเข้าสู่จังหวัดนครราชสีมา จึงทำให้ พ่อค้า แม่ค้า เจ้าหน้าที่เทศบาลและประชาชนทั่วไป ต้องเตรียมความพร้อมในการปรับตัวด้านภาษาอังกฤษมากขึ้น เพื่อเป็นการติดต่อข้อมูลข่าวสารหรือช่วยเหลือชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยว ตลอดจนติดต่อข้อมูลข่าวสารจากหน่วยงานราชการ ในพื้นที่ตำบลหนองกี่อีกด้วย

คำสำคัญ : พัฒนาหลักสูตร การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ พ่อค้าแม่ค้า

Abstract

The article entitled "Development of Communicative English Learning Course" aimed at studying the problems in the development of communicative English learning course and studying the development of communicative English learning course. The data collected in this research were composed of in-depth interview, focus group discussion, analysis forum, participant observation, and related documents. Having collected the data from 77 NongKi municipality officials and people as the sample in the area of NongKi municipality, the results showed that they mostly felt worried about speaking English because they could not understand what they spoke and were afraid of making grammatical mistakes. Besides, they were shy to speak English and could not communicate with foreigners. So, it is very necessary for them to improve four English skills, namely listening, speaking, reading, and writing, and it is also an important factor for those who joined in this training course to learn all four skills. After the techniques of listening, speaking, reading, and writing were used, the people in the area of NongKi municipality could use English for communication at the basic level. They had more confidence of English communication in their daily life than before. Since NongKi municipality has the roads connected to the important tourist attractions such as Phanom Rung Sanctuary, Muang Tam Sanctuary and also to Nakhon Ratchasima province; the vendors, municipality officials, and general people in NongKi municipality needed to be ready to adapt themselves to English in order to communicate and also distribute the information of government sectors in the area of NongKi sub-district.

Keywords: Development of Curriculum, English Learning, Vendors

บทนำ

สังคมปัจจุบันที่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ช่วยให้การติดต่อสื่อสารเร็วขึ้น ทำให้ประเทศต่างๆทั่วโลกมีการติดต่อสื่อสารกันมากขึ้น ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจ วัฒนธรรมและการดำรงชีวิตของมนุษย์ในปัจจุบันภาษามิบบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจกันและกัน และเป็นเครื่องมือในการพิจารณา ข้อมูลข่าวสารและวัฒนธรรมต่างๆ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งข้อมูลข่าวสาร วัฒนธรรมต่างๆ ที่แพร่เข้ามานั้น ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงส่งผลให้ระบบการศึกษาไทยต้องมีการพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทยให้อยู่ในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสารกันเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งถือเป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะสามารถถ่ายทอด วัฒนธรรมที่ดีของไทยไปสู่สังคมต่างๆทั่วโลก (จารุวรรณ บุตรเคน, 2552 : 11)

ข้อมูลยังปรากฏว่า มีประเทศทั่วโลกมากกว่า 90 ประเทศ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการ หรือ กึ่งราชการ โดยเฉพาะกลุ่มประเทศในทวีปยุโรปจะใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารระหว่างกันโดยตรง บางประเทศใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีประเทศสวีเดน เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ และเดนมาร์ก ยังมีข้อมูลสถิติร้อยละ 98 ของนักวิจัยด้านฟิสิกส์และเคมีเลือกใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนข้อมูลเพื่อให้ผู้สนใจเข้าถึงได้ง่าย ในปัจจุบันยังมีประชาชนทั่วโลกประมาณ 500-1,000 ล้านคน ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ยังคาดการณ์กันว่าในอีก 15-20 ปีข้างหน้า ภาษาอังกฤษจะถูกใช้เป็นภาษาหลักในสถานประกอบการทั่วโลก และใช้เป็นทักษะพื้นฐานทางภาษาการเรียนรู้ในห้องเรียนทั่วโลก ไม่ต่างจากทักษะการศึกษาทางคณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต (อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ, 2555 : 21)

วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปและในประเทศไทยส่วนใหญ่แล้วมีผู้สอนเป็นศูนย์กลางกล่าวคือผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญกว่าผู้เรียน ผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลผู้เรียนเป็นผู้รับข้อมูลและทำตามคำสั่ง จึงกล่าวได้ว่าการเรียนในลักษณะนี้จะทำให้ผู้เรียนขาดทักษะในการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือกันรับผิดชอบร่วมกัน ไม่มีความคิดริเริ่มสานต่อและพัฒนาเพื่อให้งานบรรลุผล ไม่รู้จักวิธี

แก้ปัญหา ซึ่งทักษะต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในชีวิตจริง ด้วยเหตุดังกล่าวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงระยะหลังนี้จึงสนใจแนวคิดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (Collaborative Learning) ซึ่งพัฒนามาจากปรัชญาของการสร้างความรู้ โดยกระบวนการทางสังคม (Social Constructivism) (พลสุข รัตโนทยานนท์, 2553 : 68) แนวโน้มการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาเน้นให้ความสำคัญกับวิธีการสอนต่างๆ ที่เชื่อว่าจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสอนจึงให้ความสำคัญกับการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-based Instruction)

จากข้อมูลที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยพิจารณาเห็นความสำคัญการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้กับประชาชนในพื้นที่ตำบลหนองกี่ เนื่องจากตำบลหนองกี่ มีสภาพคมนาคมที่เหมาะสมแก่การพัฒนาในด้านต่าง ๆ เช่น การขนส่ง การท่องเที่ยว และที่สำคัญมีเส้นทางเชื่อมต่อกับประเทศกัมพูชา จึงถือได้ว่าเป็นเขตพื้นที่ที่เหมาะสมในการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับท้องถิ่นจนถึงระดับประเทศ ปัจจุบันมีจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเดินทางมาเที่ยวปราสาทเขาพนมรุ้ง ปราสาทเมืองต่ำและแหล่งท่องเที่ยวใหม่ คือ สนามฟุตบอล ไอโมบายและสนามแข่งรถ อำเภอหนองกี่เป็นเส้นทางผ่านเชื่อมต่อแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดบุรีรัมย์ ในขณะเดียวกันยังเป็นท้องถิ่นที่มีชื่อเสียงทางด้านมวยไทย ผ้าไหม สิ่งสำคัญอีกอย่าง อาหารดีโดยเฉพาะไก่ย่างหนองกี่ เป็นที่รู้จักของประชาชนที่สัญจรผ่านไปมานานนับยี่สิบปี โดยมีคำขวัญประจำอำเภอว่า “ถิ่นมวยดัง ไก่ย่างรสดี มากมีผ้าไหม หลากหลายวัฒนธรรม” ดังนั้น นโยบายของเทศบาลตำบลหนองกี่กับการพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประชาชนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อความต้องการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจของประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ และจำเป็นเร่งด่วนต่อการพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษให้ประชาชนเพื่อรองรับการเปิดประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 นี้ ผู้ศึกษาจึงทำการวิจัยเรื่อง “ความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของพ่อค้า แม่ค้า เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ อำเภอหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์” เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการ

สื่อสารภาษาอังกฤษของประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนโดยเน้นการเรียนรู้ตามหลักทฤษฎีการสื่อสารการพูดภาษาอังกฤษให้สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ผลจริง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแก่ประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์
2. เพื่อศึกษาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์

วิธีการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้ใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ทั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นหลักและใช้แนวทางการวิจัยเชิงปริมาณเสริม โดยได้ทำการศึกษาค้นคว้าตามประเด็นเกี่ยวกับบริบทชุมชน เช่น สภาพทั่วไปของเทศบาลตำบลหนองกี่ เส้นทางคมนาคม สถานที่ท่องเที่ยว ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาศึกษาพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน พร้อมทั้งจัดหลักสูตรที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียน

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. พ่อค้า แม่ค้า	จำนวน 50 คน
2. เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่	จำนวน 20 คน
3. ประชาชนที่สนใจ	จำนวน 7 คน

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวน 20 คนที่เลือกมาจาก 3 กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ผู้นำชุมชน ผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองกี่ พ่อค้าแม่ค้า เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ และประชาชนที่สนใจในเทศบาลตำบลหนองกี่ โดยทำการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) กับผู้ที่สามารถสื่อสารและให้เหตุผลได้ดี อีกทั้งยังเต็มใจให้ข้อมูลสำคัญ ทั้งนี้ได้กำหนดเงื่อนไขว่าผู้ให้ข้อมูลสำคัญทุกคนต้องอยู่

อาศัยในตำบลหนองกัมาแล้วเป็นระยะเวลา 5 ปีขึ้นไป เพื่อให้ได้ผู้ที่มีความเป็นไปและทราบเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นในชุมชนได้อย่างดี นอกจากนี้ยังใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบการเลือกแบบอาสาสมัคร (Volunteer Sampling) เก็บข้อมูลผู้ที่เข้ามาเป็นอาสาสมัครเข้าร่วมโครงการวิจัยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ จำนวน 77 คน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ คณะผู้ศึกษาใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นหลักโดยศึกษาจากการสัมภาษณ์เจาะลึกรายบุคคล การสนทนากลุ่ม การจัดเวทีและการเดินสำรวจ และเชิงปริมาณเสริม โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ในการศึกษครั้งนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิมาจากแหล่งต่างๆ ดังนี้

1.1 ข้อมูลเอกสารทางวิชาการ แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง คณะผู้ศึกษาได้ค้นคว้าจากตำรา เอกสาร บทความ ผลงานวิจัย และรายงานที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประชาชน นอกจากนี้ยังได้ศึกษาทักษะการสื่อสาร ความต้องการในการพัฒนาภาษาอังกฤษของประชาชน นอกจากนี้ได้ศึกษาเอกสารทางวิชาการแล้ว ยังได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสารทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับประชาชนจากวารสารต่างๆ เป็นต้น

1.2 ข้อมูลจากสื่อต่างๆ เมื่อศึกษาข้อมูลจากเอกสารแล้ว เพื่อให้เกิดความเข้าใจในประเด็นที่ศึกษาอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น อันจะช่วยให้สามารถปฏิบัติงานภาคสนามได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ศึกษาได้พยายามหาความรู้เพิ่มเติมจากรายการโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ เช่น เว็บไซต์ VDO/DVD เป็นต้น ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับประชาชน

2. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) การเก็บรวม

รวมข้อมูลปฐมภูมิในการศึกษานี้ ได้แก่ แนวคำถาม การบันทึกข้อมูลและแบบสอบถามดังนี้

2.1 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ดำเนินการโดยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยใช้แนวสัมภาษณ์เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับทักษะการอ่าน การฟัง การพูด การเขียน ตลอดจนการผสมคำศัพท์ การสะกดคำ การแปลความหมายของคำศัพท์ พร้อมทั้งทักษะการสื่อสารสนทนาพูดคุยกับชาวต่างชาติ เป็นต้น เพื่อประเมินความสามารถของผู้เรียน และค้นหาแนวทางการพัฒนาหลักสูตรการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งประกอบไปด้วย ผู้นำชุมชน พ่อค้าแม่ค้า เจ้าหน้าที่เทศบาล และประชาชนที่สนใจ

2.2 การสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการผสมคำศัพท์ การสะกดคำ การแปลความหมายของคำศัพท์ พร้อมทั้งทักษะการสื่อสารสนทนาพูดคุยกับชาวต่างชาติ เป็นต้น โดยผู้ศึกษาเป็นผู้บันทึกข้อมูลด้วยตนเอง

2.3 การสนทนากลุ่ม การสัมภาษณ์ในอีกรูปแบบหนึ่งที่รวบรวมข้อมูลจากการสนทนา กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในประเด็นปัญหาที่เฉพาะเจาะจง โดยใช้เทคนิคการระดมความคิด โดยใช้แนวสัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับศึกษาปัญหาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ตลอดจนศึกษาความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประชาชน เช่น การผสมคำศัพท์ การสะกดคำ การแปลความหมายของคำศัพท์ พร้อมทั้งทักษะการสื่อสารสนทนาพูดคุยกับชาวต่างชาติ เป็นต้น

2.4 การจัดเวทีวิเคราะห์สถานการณ์ปัญหา เพื่อแนวทางการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแก่ประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกั จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้ศึกษาได้เชิญเปิดเวทีรับอาสาสมัครบุคคลที่สนใจ เข้าร่วมโครงการในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกั จังหวัดบุรีรัมย์

2.5 การสังเกตแบบมีส่วนร่วม คณะผู้ศึกษาได้ทำการการสังเกตร่วมกับพ่อค้า แม่ค้า เจ้าหน้าที่เทศบาล และประชาชนที่สนใจ โดยผู้ศึกษาได้สังเกตผู้เข้าร่วมจากการสนทนา การพูด ลักษณะท่าทาง หรือพฤติกรรมของ

ผู้เข้าร่วมการสนทนามีส่วนร่วมมากน้อยเพียงใด ซึ่งมีการทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับกลุ่มเป้าหมาย จะทำให้คณะผู้ศึกษาเห็นภาพรวมของเหตุการณ์ต่างๆ อย่าง เป็นธรรมชาติมากที่สุด และทำให้เข้าถึงข้อมูลได้ง่าย ผลการศึกษา

1. ปัญหาและความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคการเรียนภาษาอังกฤษของเจ้าหน้าที่เทศบาลและประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหนองกี่ มีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 77 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีความกลัวและกังวลในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องจาก ทุกคนกลัวว่าคู่สนทนาจะไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด กลัวว่าตนเองจะพูดผิด กลัวใช้ไวยากรณ์ผิด ทำให้ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ ไม่กล้าแสดงออก เนื่องจากมีปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เช่น ไม่มีคำศัพท์ แปลความหมายไม่ได้จึงไม่สามารถสื่อสารเบื้องต้นกับชาวต่างชาติได้ การพัฒนาภาษาอังกฤษจำเป็นต้องพัฒนาทักษะให้ครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน คือการพูด ฟัง อ่าน เขียน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะให้ประชาชนในเทศบาลหนองกี่เกิดทักษะการเรียนรู้ไปพร้อมกัน และการที่ประชาชนไม่เข้าใจคำศัพท์ไม่รู้ความหมายและที่สำคัญขาดการสนทนากับชาวต่างชาติอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนการที่ขาดความเชื่อมั่นและความไม่กล้าสนทนาพูดคุยกับชาวต่างชาติกลายเป็นข้อจำกัดในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของเจ้าหน้าที่เทศบาล พ่อค้า แม่ค้า และประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ สำหรับผู้ที่ไม่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษเป็นปัญหาหลักที่จะต้องพัฒนาตั้งแต่เริ่มต้นเพื่อให้เข้าใจ และสามารถเรียนรู้ ตลอดจนพัฒนาภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากเทศบาลตำบลหนองกี่มีเส้นทางเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ เช่น ปราสาทเขาพนมรุ้ง ปราสาทเมืองต่ำ ตลอดจนเป็นเส้นทางเชื่อมโยงเข้าสู่จังหวัดนครราชสีมา จึงทำให้ พ่อค้า แม่ค้า เจ้าหน้าที่เทศบาลและประชาชนทั่วไปต้องเตรียมความพร้อมในการปรับตัวด้านภาษาอังกฤษมากขึ้น เพื่อเป็นการติดต่อข้อมูลข่าวสารหรือช่วยเหลือชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยว ตลอดจนติดต่อข้อมูลข่าวสารจากหน่วยงานราชการ ในพื้นที่ตำบลหนองกี่ จากข้อมูลดังกล่าว

ผู้วิจัยจึงจำแนกความแตกต่างของเจ้าหน้าที่เทศบาล และพ่อค้าแม่ค้าเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษ

1.1 ปัญหาและความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของเจ้าหน้าที่เทศบาล มีรายละเอียดดังนี้

1.1.1 ปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษของเจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ พบว่า ขาดความมั่นใจจากการฝึกพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ขาดความรู้ความเข้าใจในหลักไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ ปัญหานี้ อาจเกิดจากปัจจัยเรื่องความไม่มั่นใจในตนเองและการไม่ต่อเนื่องในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากการบอกเล่าของนายจำนอง ฉิมจารย์ ได้เล่าว่า “การสนทนาพูดคุยภาษาอังกฤษ ถามว่า ที่เรียนมาสามารถนำมาใช้ได้หรือไม่ ส่วนใหญ่ในการเรียนเรามักเน้นการเรียนรู้จากหลักไวยากรณ์เป็นหลัก พอเจอชาวต่างชาติ จึงทำให้นึกถึงว่าจะพูดถูกต้องตามหลักหรือไม่ ฉะนั้น ผมคิดว่า หากจะเรียนพัฒนาภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีและสามารถสื่อสารได้ จำเป็นอย่างยิ่งต้องเริ่มต้นจากการหัดพูดในประโยคง่ายๆ หรือประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวันเสียก่อน เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจและปูพื้นฐานให้เกิดความมั่นใจที่อยากจะสนทนากับชาวต่างชาติมากขึ้น เนื่องจากการพูดเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาทุกภาษา เช่น ในวัยเด็กเราเริ่มต้นจากการพูดคำสั้นๆก่อนและค่อยเรียนรู้จนเกิดการต่อเป็นประโยคสามารถสื่อได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เด็กที่อาศัยคำศัพท์จากพ่อแม่และญาติพี่น้องที่ใกล้ชิด จนสามารถพูดได้ในที่สุด ผมจึงคิดว่าการเรียนภาษาอังกฤษที่จะได้ผลดีจึงเริ่มต้นจากการพูดเสียก่อนจึงนำมาสู่การเขียนตามมา” จากคำพูดดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะด้านการพูดเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาไปสู่สนทนาพูดคุยกับชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่นกรณีคนไทยที่มีสามีเป็นชาวต่างชาติเริ่มต้นจากการเรียนรู้คำศัพท์ง่ายๆ และสื่อสารเป็นประโยค

1.1.2 ปัญหาด้านการฟังภาษาอังกฤษของเจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ พบว่า ขาดประสบการณ์ในการฟังภาษาอังกฤษ ปัญหานี้ อาจเกิดจากปัจจัยหลายด้านเช่น ความสนใจ ประสบการณ์ในการฟัง โอกาสในการเรียนรู้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่

เกิดความไม่เข้าใจ ฟังไม่ทัน หรืออาจแปลความหมายไม่ได้ ในสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อสาร ทำให้เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ไม่สามารถสื่อสารหรือตอบคำถามได้อย่างสมบูรณ์ จากการบอกเล่าของนายจันทอง ฉิมจารย์ เล่าว่า “ปัญหาการฟังพวกเรามีมาก เนื่องจาก โอกาสและเวลาในการฟังไม่ต่อเนื่อง เพราะว่า บางวันงานมาก หรือมีงานออกพื้นที่ จึงทำให้ความเข้าใจในการฟังเพื่อจะสื่อสารต่อไม่สมบูรณ์” จากข้อมูลดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ มองเห็นความสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับตนเองและองค์กรได้ก้าวไปสู่ประชาคมอาเซียน

1.1.3 ปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเจ้าหน้าที่เทศบาลหนองกี่ พบว่า ขาดประสบการณ์การอ่านวิธีการอ่าน เทคนิคการอ่าน รวมถึงโอกาสเข้าถึงสื่อต่างๆที่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร บทความทางวิชาการ หรือ นิตยสาร เป็นต้น ปัญหานี้อาจเกิดจากความสนใจในการอ่านไม่มากพอ สะท้อนให้เห็นว่าทักษะการอ่านต้องอาศัยประสบการณ์ ความรู้เดิม และความสนใจเฉพาะบุคคล จากการบอกเล่านายสุชาติ จุ้ยชุมแสง เล่าให้ฟังว่า “ภาษาอังกฤษ อ่านได้พอสมควรแต่ปัญหาหลัก ๆ คือ แปลไม่ค่อยได้ หรือแปลได้แต่ไม่ได้ใจความเพราะบางเนื้อหาเป็นสำนวนประโยคยาก แปลศัพท์ได้แต่ไม่เข้าใจความหมาย และโอกาสอ่านก็น้อย เพราะส่วนมากทำงานประจำ” จากข้อมูลดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ เห็นความสำคัญในการอ่าน เพราะการอ่านเป็นหัวใจในการเรียนรู้ สังคมการอ่านคือสังคมแห่งการเรียนรู้ การอ่านมากจะนำไปสู่การพัฒนาในทุกๆด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง และการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในยุคปัจจุบัน

1.1.4 ปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของเจ้าหน้าที่เทศบาลหนองกี่ พบว่า ขาดความมั่นใจจากการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประสบการณ์การเขียนการสะกดคำ โครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ และสำนวนการใช้ตามหลักภาษาและวัฒนธรรมทางด้านภาษา ปัญหานี้อาจเกิดจากความสนใจในการเขียนไม่มากพอ สะท้อนให้เห็นว่าทักษะการเขียนต้องอาศัยประสบการณ์ ความรู้เดิม และความสนใจเฉพาะบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกเขียน

เป็นประจำจะทำให้เกิดทักษะในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทุกๆ ด้าน ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน จากวิจัยของนายสุนต์ย ยอดจันทร์ (2555) พบว่า การเขียน เป็นการสื่อความหมายหรือการถ่ายทอดความรู้สึคนึกคิด เสนอแนวคิดของผู้เขียนอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยเรียงลำดับความสำคัญอย่างมีขั้นตอน และสื่อความหมายออกมาเป็นตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ตลอดจนเป็นเรื่องราวได้ การเขียนอย่างน้อยต้องประกอบด้วยความสามารถในการสร้างประโยค การนำประโยคมาเรียบเรียงได้อย่างมีความหมาย เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจได้ตรงตามเจตนาของผู้เขียน ฉะนั้น การเขียนจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เป็นการสื่อสารทักษะภาษาอังกฤษผ่านตัวอักษร ซึ่งการเขียนจะมีการเชื่อมโยงไปถึงทักษะการจำคำศัพท์ จนตกผลึกกลายเป็นทักษะด้านการสื่อสารไปสู่การพูดและการอ่าน ตลอดจนการฟังเป็นต้น

1.2 ปัญหาและความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของพ่อค้าแม่ค้า และประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ มีรายละเอียดดังนี้

1.2.1 ปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษของพ่อค้าแม่ค้า และประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ พบว่า ไม่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษเบื้องต้น จึงทำให้ไม่สามารถสนทนาพูดคุยกับชาวต่างชาติได้ จากการบอกเล่าของนางเมตตา สินสุพรรณ แม่ค้าในตลาดเทศบาลตำบลหนองกี่ เล่าว่า “ป้าเรียนจบแค่ ป.4 อ่านออกเขียนได้บ้าง แต่สำหรับภาษาอังกฤษป้าไม่มีความรู้เลย แต่ก่อนไม่ค่อยให้ความสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลงมีชาวต่างชาติแวะเวียนมาซื้อข้าวของตามตลาดมากขึ้น ป้าจึงมีความคิดว่าอยากจะรู้ภาษาอังกฤษในระดับเบื้องต้น เช่น คำศัพท์ สินค้าที่ตนเองขาย ผักปลา ตะไคร้ พริก หัวหอม มะนาว เป็นต้น เพื่อเป็นการบอกลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติว่า ต้องการอะไร อยากซื้ออะไร” จากข้อมูลดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า พ่อค้า แม่ค้า ในตลาดเทศบาลหนองกี่ มองเห็นความสำคัญการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมทำให้ชาวต่างชาติได้เข้ามาท่องเที่ยว เรียนรู้วัฒนธรรม ประเพณี ตลอดจนวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของสังคมไทยมากขึ้น จึงเป็นเหตุให้คนไทยเกิดการตื่นตัวที่จะเรียนรู้และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับชาวต่างชาติ

มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยุคการเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.2.2 ปัญหาด้านการฟังภาษาอังกฤษของพ่อค้าแม่ค้า และประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ พบว่า ไม่มีพื้นฐานในการฟังภาษาอังกฤษเบื้องต้น จึงทำให้ไม่สามารถฟังชาวต่างชาติได้ จากการบอกเล่าของนางน้อย บุญฉลาด แม่ค้าในตลาดเทศบาลตำบลหนองกี่ เล่าว่า “ป้าขายวัสดุทางการเกษตร มีชาวต่างชาติมาซื้อสินค้าเป็นประจำแต่ฟังไม่ออก ฟังไม่เข้าใจ เพราะไม่มีโอกาสฟังแต่ละวันก็พบปะลูกค้าพูดคุยกับลูกค้าตลอดจึงทำให้ไม่มีเวลาฟังภาษาอังกฤษ อยากมีโอกาสนี้ มีเวลาเรียนรู้ เพราะว่าปัจจุบันชาวต่างชาติเข้ามาอยู่ในหมู่บ้านเราเยอะ ถ้าฟังได้พูดได้ จะทำให้การค้าขายสะดวกมากขึ้น และสามารถบอกลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติว่า ต้องการอะไร” จากข้อมูลดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า พ่อค้า แม่ค้า ในตลาดเทศบาลหนองกี่ มองเห็นความสำคัญการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เนื่องจากการดำรงวิถีชีวิตทุกวันมีเปลี่ยนแปลงทางสังคม มีชาวต่างชาติเข้ามาอาศัยอยู่ในชุมชนมากขึ้นหรือเข้ามาท่องเที่ยว มาเรียนรู้วัฒนธรรม ประเพณี ตลอดจนวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของสังคมไทยมากขึ้น จึงเป็นเหตุให้คนในชุมชนต้องปรับตัวให้ทันกับสถานการณ์ทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง

1.2.3 ปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษของพ่อค้า แม่ค้า และประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ พบว่า ส่วนใหญ่ไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษ มีบางคนที่ยังได้เบื้องต้น เช่น cat, dog เป็นการสะกดคำเบื้องต้นเท่านั้น แต่สำหรับพ่อค้า แม่ค้าที่มีการศึกษาสูงระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 สามารถอ่านได้บ้าง แต่ไม่สามารถแปลความหมายได้ทั้งหมด จึงเป็นข้อจำกัดที่จะต้องพัฒนาศักยภาพเพิ่มเติมองค์ความรู้ให้สามารถเกิดทักษะครบทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง พูด อ่าน เขียน ได้ และที่สำคัญการพัฒนาทั้งทักษะทั้ง 4 ด้านเป็นการนำองค์ความรู้ด้านภาษาอังกฤษไปใช้ในการประกอบอาชีพค้าขาย ติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2.4 ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของพ่อค้าแม่ค้า และประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ พบว่า พ่อค้าแม่ค้าในเทศบาลตำบลหนองกี่ มีจำนวน 6 คนที่เขียน

ภาษาอังกฤษได้บ้าง เนื่องจากเคยเรียนในเคยเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขียนได้คำศัพท์ที่ง่ายและเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น stand, sleep, dog, cat and car เป็นต้น หากเป็นคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยก็ไม่สามารถเขียนได้ สำหรับพ่อค้า แม่ค้าส่วนใหญ่ไม่สามารถเขียนได้เลย เนื่องจากส่วนใหญ่จบประถมศึกษา

2. การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับเจ้าหน้าที่ พ่อค้า แม่ค้าและประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์

ในการศึกษาค้นคว้าวิจัยได้แบ่งกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ระดับพื้นฐาน จำนวน 57 คน ระดับกลาง มีจำนวน 20 คน รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 70 คน ทั้ง 2 กลุ่มเป้าหมายผู้วิจัยได้พัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมกับศักยภาพกับผู้เข้าร่วมโครงการ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 หลักสูตรการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับพ่อค้า แม่ค้า และประชาชนทั่วไป พบว่า มีกลุ่มเป้าหมายอยู่ในระดับเบื้องต้น จำนวน 57 คน ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับประชาชน มีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 เทคนิคการเรียนรู้ฟังภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการ การฟังในระดับพื้นฐานใช้วิธีการฟังแล้วพูดตาม จากสำเนียงเจ้าของภาษา โดยใช้คำศัพท์หรือวลี ที่ใช้ในชีวิตประจำวันก่อน เช่น stand, walk, sit, sleep, eat, drink, do, speak and think. และ Good morning, Good afternoon, Good evening, Hello, Hi, Bye and Thank you. เป็นต้น เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคย ขณะเดียวกันคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นการเรียนรู้ทั้งทฤษฎีและการปฏิบัติควบคู่กัน จึงเป็นการสะท้อนให้เห็นการพัฒนาทักษะการฟังที่เริ่มต้นจากคำศัพท์ง่ายๆ สอดคล้องกับวิถีชีวิตของประชาชน จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญให้เกิดทักษะด้านการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว จากการบอกเล่าของนายสาทิศ สิ้นสุพรรณ ได้กล่าวว่า “แต่ก่อนมีแต่ท่องคำศัพท์อย่างเดียวไม่เคยได้ฟังสำเนียงเจ้าของภาษาเลย แต่พอได้ฟังและได้ออกเสียงตามทำให้รู้ว่าเราควรออกเสียงอย่างไร ทำให้เข้าใจง่ายขึ้น” ซึ่งคำพูดดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงการพัฒนาเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นของประชาชนที่สนใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ใช้เทคนิควิธีการฟังภาษาอังกฤษเป็นวลี แล้วให้กลุ่มเป้าหมายได้พูด และออกเสียงตาม เป็นวลีสั้นๆ โดยเน้นวลีที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น Good morning, Good afternoon, Good evening, Hello, how are you?, Hi how's life? , How's everything? Good to see you, How do you do?, Hello. How are you? Hi. How are you? เป็นต้น ซึ่งการพัฒนาที่นำวลีสั้นๆ ทำให้ประชาชนได้เกิดความรู้ความเข้าใจถึงการเริ่มสนทนาในระดับพื้นฐาน เนื่องจากว่าที่ผ่านมาประชาชนยังไม่กล้าพูด กล้าออกเสียง แม้กระทั่งนำศัพท์สั้น มาใช้ในชีวิตประจำวัน จากการสนทนาพูดคุยกับกลุ่มเป้าหมายได้ให้ข้อมูลว่า การเรียนตามขั้นตอน ด้วยเทคนิค การฟัง การออกเสียงตามเจ้าของภาษาทำให้เกิดความมั่นใจขึ้น นางสาวนิวิภา การรัมย์ ได้เล่าให้ฟังว่า “การเรียนแบบนี้ดี พอรู้คำศัพท์ และมาเรียนรู้การใช้คำต่างๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เช่น คำว่า Hello, how are you? ทำให้เข้าใจง่ายขึ้น” การพัฒนาภาษาอังกฤษที่เน้นการสร้างกระบวนการเรียนรู้คำศัพท์ง่ายแล้วนำมาสู่การผสมเป็นวลีสั้นๆ ทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกมากขึ้น ที่สำคัญยังเป็นแรงบันดาลใจให้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันการพัฒนากลุ่มเป้าหมายที่ใช้วลีสั้นๆ ผู้วิจัย ได้ออกแบบกิจกรรมการเล่นทาย จับคู่สนทนาในระดับเบื้องต้น โดยใช้เกมส์ สมมติตนเองแล้วจับคู่กันกล่าวคำทักทายแบบง่ายๆ เช่น Hello, I'm Jida. What's your name? I'm Chai. Where are you from, Chai? I'm from Buriram. I'm a student at Buriram Raajabhat University. โดยให้แต่ละคู่สลับกันพูดและฝึกจนเกิดทักษะ ในแต่ละขั้นตอน จากนั้นให้แต่ละคู่แลกเปลี่ยนและฝึกจนครบตามจำนวนผู้เข้าเรียนเพื่อให้เกิดทักษะโดยรอบด้านจนสามารถนำไป ถามตอบได้ และ ปฏิบัติจริงได้กับทุกคนในกลุ่ม

ฉะนั้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจึงควรคำนึงถึงพื้นฐานของผู้เรียน และเทคนิควิธีการที่สอดคล้องกับสมรรถนะของประชาชนเป็นเบื้องต้น อีกอย่างหนึ่งศัพท์ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชนควรนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์จริง โดยการฝึกให้ประชาชนคิด คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นโครงสร้างสั้น ในขณะที่ทำงาน เช่น ขณะที่กำลังยืน ให้คิดเป็นภาษาอังกฤษว่า I'm standing. ขณะที่กำลังกิน ให้คิดเป็น โครงสร้างภาษาอังกฤษสั้นๆ ว่า I'm

eating. กำลังเดินให้คิดเป็นภาษาอังกฤษว่า I'm walking. กำลังนอนคิดเป็นภาษาอังกฤษว่า I'm sleeping. กำลังดื่มให้คิดเป็นภาษาอังกฤษว่า I'm drinking. เป็นต้น

2.1.2 เทคนิคการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้นำแผ่นซีดีรอม บทสนทนาจากหนังสือ Smart CHOICE ให้ประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการ ฟังบทสนทนา 5 ครั้ง และให้สังเกตการออกเสียงจากเจ้าของภาษา การเว้นจังหวะ ที่มีเสียงสูง เสียงต่ำ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการ ความคุ้นเคย สำเนียง เสียงสูงต่ำและการเว้นจังหวะที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมภาษา จากกิจกรรมการฟังที่ผู้วิจัยได้ให้ประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการฟัง บทสนทนาจากแผ่นซีดีทำให้เกิดการพัฒนาทักษะการเรียนรู้กระบวนการและเทคนิควิธีการจนนำมาเป็นต้นแบบในการพูดสนทนากันได้ นายจำนอง ฉิมจารย์ ได้กล่าวว่า “ดี เพิ่งรู้ว่า จะเรียนภาษารู้เรื่อง ต้องทำซ้ำๆ ทำบ่อยๆ ควบคู่ไปกับงานหรือกิจวัตรประจำวัน ดีๆ ขอบๆ ได้วิธีการที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ” ฉะนั้นการฝึกทักษะภาคปฏิบัติในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ และพัฒนาตนเองในการแสวงหาความรู้ในลักษณะการสร้างความรู้ในเรื่อตนเองด้วยเทคนิค วิธีการ ฝึก ซ้ำๆ ทุกๆ วัน การฝึกทักษะฟังพูด อ่าน และเขียนเป็นระยะเวลาสั้นๆ แต่สม่ำเสมอ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสะดวกและความจำเป็นของผู้เรียนแต่ละคน

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้แบ่งเป็นกลุ่มๆ โดยแบ่งเป็นกลุ่ม A และกลุ่ม B สลับกันพูดบทสนทนาตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ จนเกิดความเข้าใจและพูดได้คล่อง จากนั้นให้ประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการ ได้ฝึกทีละคู่ตามลำดับและให้นำไปฝึกสนทนาในโอกาสที่เหมาะสม การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกผู้เข้าร่วมโครงการ 2 อย่าง คือ 1) ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียงและรูปแบบไวยากรณ์และคำศัพท์ 2) โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้วิจัยต้องให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้องและความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียนรู้ ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้อง ส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว การพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดที่ดีของแรงจูงใจสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการ

2.1.3 เทคนิคการพัฒนาการอ่านเบื้องต้น

ผู้วิจัยได้นำภาพสัญลักษณ์ พร้อมคำศัพท์ เพื่อเป็นการให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้เข้าใจคำศัพท์พร้อมความหมาย ผ่าน

ภาพต่างๆ เช่น คำว่า “cat” ก็จะมีภาพแมวประกอบ Dog ก็จะมีภาพสุนัขประกอบด้วย การที่ผู้ได้ใช้ภาพประกอบ การอ่าน ส่งผลให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้เข้าใจถึงความหมาย ผ่านสัญลักษณ์ที่ถูกต้อง เนื่องจากว่า ผู้เข้าร่วมโครงการ ส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานในการอ่านเบื้องต้น จึงจำเป็นต้อง พัฒนาการอ่านแบบค่อยเป็นค่อยไป เหมือนการเรียนการสอนในระดับอนุบาล ประถม มัธยม ไปตามลำดับ เพราะ การเรียนภาษาอังกฤษจำเป็นต้องปูพื้นฐานให้แน่น เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการต่อยอดที่มีประสิทธิภาพ และทำให้ผู้เข้าร่วมการพัฒนาตนเองได้ในที่สุด จากคำบอกเล่าของ นาย ใส อ่อนรัมย์ ได้ให้ข้อมูลว่า “แต่ก่อนผมมองว่าการเรียน ภาษาอังกฤษยากมาก และเรียนอย่างไรก็ไม่เข้าใจ เพราะ มองว่ามันต้องออกเสียง สำเนียงให้เหมือนฝรั่ง อันนี้คือ ข้อกังวล แต่สำคัญไปกว่านั้น ผมมีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ แน่น ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ และที่สำคัญไปกว่า นั้นอ่านได้แบบ งูๆ ปลาๆ ผิดบ้างถูกบ้าง แต่พอมีโครงการ วิจัยทำให้ผมมีพัฒนาการอ่าน เขียนดีขึ้น ที่สำคัญทำให้ผม มั่นใจที่จะอ่าน เขียน สื่อสารได้บ้างนิดหน่อย” จากคำพูดดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น จากคนที่ไม่เคยมีพื้นฐานและการเรียนรู้ที่เป็นขั้นเป็นตอน กลายเป็นคนที่สนใจ ใฝ่ใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ที่สำคัญการพัฒนาภาษาอังกฤษไม่ยากอย่างที่คิด เพราะการพัฒนาภาษาอังกฤษเริ่มต้นจากตนเอง แต่ต้องมีพื้นฐานเบื้องต้นเสียก่อน จึงจะสามารถพัฒนาตนเองได้ การอ่านมีลักษณะคล้ายคลึงกับกระบวนการถอดรหัส คือผู้ เขียนเขียนเครื่องหมายต่างๆ ลงบนหน้ากระดาษ (encode) เพื่อสื่อความหมายกับผู้อ่าน ผู้อ่านจะต้องถอดรหัสเหล่านั้น (decode) ในหลายวิธีที่คล้ายๆ กับกระบวนการถอดรหัสเสียงพูดแต่ แทนที่จะใช้หูเป็นสื่อ นำเครื่องหมายนั้นไปสู่สมอง ตากลับ ทำหน้าที่แทน

2.1.4 เทคนิคการเรียนเขียนภาษาอังกฤษ ในการเรียนภาษาอังกฤษนอกจาก การฟัง การพูด การอ่านแล้วยังมีอีกทักษะคือการเขียนซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญ ในการสื่อสารทางภาษาอีกอย่างหนึ่งเพื่อให้ผู้รับสารที่อยู่ ห่างกันได้มีความเข้าใจในข้อความนั้นๆ การเขียนช่วยให้ผู้ เรียนการเกิดการเรียนรู้ในเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย เช่น ช่วย เสริมการเรียนโครงสร้างทางไวยากรณ์ สำนวน และศัพท์ ได้เรียนไปแล้วให้เข้าใจและใช้ได้ถูกต้องยิ่งขึ้น มีโอกาส

ทดลองใช้ภาษาคือสามารถเขียนได้มากกว่าที่เพิ่งฝึกหัดพูด ไปแล้ว มีโอกาสเสี่ยงต่อการเขียนผิดเขียนถูก และจำเป็นต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับภาษาใหม่ๆ โดยการแสดงออกทาง ความคิดตลอดจนการใช้สายตาและมีอย่างประสานกัน เพื่อเป็นการเสริมการเรียนรู้ยังผู้เรียนใช้ความพยายามเขียน มากเท่าไรผู้เรียนก็จะพบกับการเขียนสิ่งใหม่ๆตลอดจนวิธีการแสดงออกทางความคิดเท่านั้น คือจำเป็นต้องหาคำและ ประโยคที่จะแสดงออกให้ตรงกันกับความคิด (Raimes, 1983 : 3) อย่างไรก็ตามผู้วิจัยไม่ได้ให้ประชาชนผู้เข้าร่วม โครงการได้เรียนรู้เรื่องการเขียนตามกระบวนการเรียนรู้ เนื่องจากระยะเวลาของหลักสูตรไม่เพียงพอต่อการเรียน การสอน ฉะนั้นทางผู้วิจัยเองก็คาดการณ์ในอนาคตจะ พัฒนาโจทย์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อชุมชนอีกต่อไปโดยการจัดเวทีการแสดงความคิดเห็น แบบมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนารูปแบบในการเรียนรู้อีกต่อไป

2.2 หลักสูตรการเรียนสำหรับเจ้าหน้าที่เทศบาล ในหลักสูตร นี้ผู้วิจัยได้จัดการเรียนรู้การฟังการพูดไปพร้อมกันเนื่องจาก ว่าการฟังและการพูดประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการมีเจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ จำนวน 20 คน ซึ่งมีความรู้ พื้นฐานภาษาอังกฤษอยู่บ้าง แต่ยังขาดทักษะในการฝึกฝน อย่างต่อเนื่อง ในหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับกลาง ผู้วิจัย เน้นการพัฒนาการฟัง กับการพูด ไปพร้อมๆ กัน เนื่องจากการ ฟังกับการพูดมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก ต้องมีการ จำเนื้อหาต่างมีความแตกต่างกันจึงจำเป็นต้องให้เรียนการ ฟังควบคู่ไปกับการฝึกพูดเพื่อได้ใช้ในสถานการณ์สมมติ และนำไปฝึกที่บ้านเพื่อใช้ในสถานการณ์จริง ซึ่งมีเทคนิค และวิธีการดังนี้

2.2.1 เทคนิคการเรียนฟังและการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า การพัฒนาทักษะการเรียนรู้เทคนิคต่างๆ ขึ้น ตอนแรกใช้วิธีการ ฟังแล้วพูดตาม จากสำเนียงเจ้าของภาษา โดยใช้รูปประโยคสนทนา ที่ใช้ในชีวิตประจำวันก่อน เช่น Conversation 1

Maria: Hi, Junko.

Junko: Hi, Maria. It's good to see you again!
How are you?

Maria: Fine. How about you?

Junko: Pretty good.

Maria: Oh, and this is my friend Ricardo.

Junko: Hey, Ricardo. Nice to meet you.

Ricardo: Yeah, nice to meet you too.

จากเทคนิคนี้ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการอย่างใกล้ชิดเห็นว่าโดยส่วนมากมีความความกระตือรือร้นและสามารถฟังและพูดตามได้อย่างดีเนื่องมาจากประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการเป็นผู้มีความรู้ในระดับปริญญาตรี ปวช.และปวส. ซึ่งมีพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษจึงทำให้กิจกรรมการเรียนรู้มีการตอบสนองทั้งผู้ฟังและผู้พูด จากกิจกรรมดังกล่าวทำให้เห็นว่า ความรู้พื้นฐานมีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง นายประสาร ปุกระโทก ได้เล่าให้ฟังว่า “ดิฉันรับการได้ฟังและได้พูดตามเสียงเจ้าของภาษาทำให้มั่นใจมากขึ้นในการออกเสียงและการเน้นเสียงสูงต่ำ” จากคำเล่า นายประสาร จะเห็นได้ว่าผู้ที่มีพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษมาก่อนทำให้กระบวนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น การเข้ารับฝึกการอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารครั้งนี้ ระยะเวลา 24 วัน (108 ชั่วโมง) วันพุธเริ่มเวลา 16.30 น.- 18.30 น. 3 อาทิตย์ 12 ครั้ง 36 ชั่วโมง วันอาทิตย์ เวลา 09:00-12:00 น. และเวลา 13:00-เวลา 16:00 น. 3 อาทิตย์ 12 ครั้งๆ ละ 6 ชั่วโมงรวมเป็น 72 ณ ห้องประชุมเทศบาลตำบลหนองกี่ อำเภอหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ โดยมีเทคนิคการสอนแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ

2.2.1.1 เทคนิคการฟังพูดจากสถานการณ์สมมติ โดยผู้วิจัยได้เรียนเชิญวิทยากรชาวต่างชาติมาช่วยในกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยการฟังและการพูด ขั้นตอนแรกหลังจากได้ฟังเสียงจากซีดีแล้ว ผู้วิจัยได้ให้ชาวต่างชาติซึ่งเป็นผู้มาช่วยแนะนำเรื่องการฟัง การพูด การเน้นเสียงหนักเสียงเบาในแต่ละคำศัพท์และโครงสร้างประโยคทั้งที่เป็นประโยคบอกเล่าประโยคคำถามและประโยคปฏิเสธ ใครอยากรู้คำศัพท์ไหนออกเสียงอย่างไรก็ถามชาวต่างชาติเพื่อสร้างความกล้าความมั่นใจในตนเอง เช่นคำว่า introduction/ ,In.trə 'dæk.ʃən/ (2008 : 1127) pretty/ 'prɪ.ti/ (2008 : 1127) เมื่อผู้ร่วมโครงการได้ถามคำถามเพื่อคลายสงสัยแต่ละประเด็นที่ตนเองอยากทราบแล้วทำให้ทุกคนเกิดความเชื่อมั่นในการเรียนเพิ่มมากขึ้นดังเห็นได้จากคำกล่าวของ นางกิม ผลฤทธิ์ “ดิฉันได้รู้วิธีการอ่านออกเสียงให้รู้ต้องได้เรียนรู้สัญลักษณ์

ของสระและเสียงแต่ละเสียงนำไปฝึกอ่านที่บ้านได้ด้วย” จากความคิดเห็นการเรียนรู้ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าขั้นตอนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีส่วนสำคัญมากในการฝึกแต่ละขั้นตอน วิธีการออกเสียงที่ถูกต้องว่ากันตั้งแต่ A-Z ตัว A นั้นออกเสียงคล้าย “เอ” ภาษาไทยแต่จะเป็นลมออกจากราคามากกว่าของไทยเล็กน้อยคือสระในภาษาอังกฤษทุกตัวจะมีลมมาจากรอดติดอยู่ที่ลำคอก่อนปล่อยออกเสียงลองพูดดู alien, agent, aids, ape บ้างครั้ง A ก็ออกเสียง “อะ” เช่น ago, again, alarm (เนตรปรียา ชุมไชโย, 2551 : 60) จะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษถ้าเรียนตามขั้นตอนอย่างถูกต้องทุกคนสามารถพูดได้ออกเสียงได้ถูกต้องอย่างแน่นอน เพราะเรียนหัดพูดเริ่มจากการเรียนรู้สระพยัญชนะเรียนเสียงต่างๆจน เข้าใจจำได้ใช้เป็น เรียนอย่างเด็กแรกเกิดเรียนรู้ เริ่มจากฟัง พูด อ่านและเขียนเป็นต้น

2.2.1.2 การเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้ทำข้อตกลงร่วมกับผู้เข้าร่วมโครงการเบื้องต้นว่า สัปดาห์ 1 จะมีการเรียนการสอน 2 วัน คือ วันพุธ เวลา 13.00 – 15.00 น. กับวันอาทิตย์ เวลา 09.00 – 12.00 น. ซึ่งในการเรียนการสอนจะมีเทคนิคในแต่ละครั้งที่แตกต่างกันไป เน้นการฝึกฝนจากสถานการณ์จริง หรือ เชิญวิทยากรชาวต่างชาติที่สามารถสื่อสารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการสามารถสร้างกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างเป็นกันเอง ไม่เขินอาย สำหรับ 5 วันที่ เหลือ คือ วันจันทร์ วันอังคาร วันพฤหัสบดี วันศุกร์ และวันเสาร์ ผู้วิจัยจะมีการบ้านให้ผู้เข้าร่วมโครงการไปทำ ไปหัดฟัง และหัดพูด โดยจะมีบทสนทนาเบื้องต้น พร้อมแผ่น CD ให้ไปฝึกฟังที่บ้าน และทุกวันพุธและวันอาทิตย์ ผู้เข้าร่วมโครงการทุกคนต้องเข้ามาฝึกสนทนา ให้ผู้วิจัยและวิทยากรฟัง เพื่อประเมินว่าผู้เข้าร่วมโครงการมีพัฒนาการเป็นอย่างไรบ้าง และมีปัญหาอุปสรรคและอะไรบ้าง เพื่อจะได้ค้นหาแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน นอกจากนั้นหาคนที่มีความสามารถดี ผู้วิจัยจะมีรางวัลเป็นแรงกระตุ้นเพื่อให้ทุกคนฝึกใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

2.2.2 เทคนิควิธีการอ่าน พบว่า ผู้วิจัยได้ให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้เรียนรู้การอ่านโดยเริ่มต้นด้วยวิธีง่ายๆ 3 วิธีคือ 1) การอ่านอย่างรวดเร็วและขีดเส้นใต้ศัพท์ที่เราไม่รู้ 2) อ่านอีกรอบแล้วใช้ดิกชันนารีค้นศัพท์ที่เราไม่รู้แล้ว

สรุปแต่ละบทที่เราอ่าน 3) อ่านอีกรอบแล้วสรุปทุกบทที่เราอ่าน โดยผู้วิจัยได้นำเอาเนื้อหาต่างๆ สั้นๆ จากหนังสือเรียนชื่อ “Interchange” เรื่อง The Changing Family (Jack C. Richards, 2005 : 35) โดยผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมโครงการทำคนเดียว จากนั้นให้จับคู่เพื่อให้เห็นความแตกต่างของตนเอง และให้แต่ละคู่สรุปให้เป็นผลงานชิ้นเดียว จากนั้นให้แต่ละคู่นำเสนอชิ้นงานของตนเองและให้คู่อื่นๆ ช่วยวิจารณ์ จากนั้นผู้วิจัยให้แต่ละคู่ที่มีความเห็นคล้ายกันมารวมกันเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน จากนั้นให้แต่ละกลุ่มสรุปอีกครั้งเพื่อให้เห็นความแตกต่างของแต่ละคู่เพื่อนำมาเป็นเรื่องอันเดียวกันเมื่อแต่ละกลุ่มสรุปเสร็จแล้วให้ทุกกลุ่มคัดเลือกคนในกลุ่ม 1 คนออกมานำเสนอและให้แต่ละกลุ่มช่วยกันถามและวิจารณ์หมุนเวียนกันไปจนครบทุกกลุ่ม สุดท้ายผู้วิจัยก็ให้ความคิดเห็นและกระบวนการอ่านเทคนิคการแปลทั้งคำศัพท์วลีประโยคเพื่อให้เนื้อหาเกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จากกระบวนการนี้ อาจจะใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนสอนมากแต่ผลที่ได้ทำให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการและเนื้อหาที่อ่านอย่างจัดแจ้งเพราะการเรียนรู้ทุกอย่างถ้าได้ลงมือทำตามกระบวนการจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างน่าพอใจ จากวิธีการดังกล่าว นายธงชาติ มีสุธา ได้เล่าให้ฟังว่า “ตอนแรกก็ยากนะแต่พอได้มีเพื่อนช่วยคิดช่วยทำก็ทำให้เข้าใจดีขึ้น ยิ่งช่วงทำเป็นกลุ่มได้อภิปรายกันก็ยิ่งเห็นความหลากหลายแต่สุดท้ายก็สรุปเป็นหนึ่งเดียวดีครับวิธีนี้” จากวิธีการดังกล่าวทำให้เห็นว่า การอ่านมีเป้าหมายคือความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เราอ่านโดยเฉพาะการอ่านภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญหากใครสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ก็จะสามารถเรียนรู้อะไรใหม่ๆ เร็วกว่าทุกๆ คนในโลกนี้ เพราะข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่ เป็นความรู้ใหม่ๆ ในโลกปัจจุบันส่วนมากเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในทุกด้านเพื่อให้ทันโลกทันเหตุการณ์ สื่อสารความรู้สู่ความเจริญก้าวหน้าในศตวรรษที่ 21 อย่างแน่นอน

2.2.3 การเขียน การเขียนมีหลายวิธีการ แต่การจะเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ก็ต้องเรียนรู้โครงสร้างของภาษาหรือเรียนรู้ประโยคต่างๆ ของภาษาและที่สำคัญคือการเขียนนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่ออะไรซึ่งเป็นการสื่อสารให้เป็นไปตามความประสงค์ที่เราต้องการ การเขียน

จำเป็นจะต้องรู้จักประกอบประโยค เช่นต้องรู้ประธาน และกริยาของประโยค มีคนพูด มีคนเข้าใจในสิ่งที่เราพูด สื่อสารไปทั้งที่เป็นบุคคลหรือเกี่ยวกับสิ่งของ (Stewart, 1984 : 36) จากความหมายข้างต้นจะเห็นว่าการเขียนต้องใช้ความรู้ในด้านต่างๆ เช่น คำศัพท์ วลี หลักไวยากรณ์ และกลุ่มของคำ มีคำนาม กริยา คุณศัพท์ คำเชื่อม กริยาวิเศษ เป็นต้นซึ่งเป็นส่วนในการมาประกอบกริยาเขียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงสร้างของประโยคมีประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคขอร้อง ขออนุญาต ขักชวน ขอความเห็น และเหตุผลผลต่างๆ เป็นต้น ซึ่งส่วนที่สำคัญจำเป็นต้องใช้ความสามารถหลายด้าน ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ได้นำหลักการเขียนมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในโครงการดังกล่าวเพียงได้อธิบายบางส่วนให้ทุกคนได้มองเห็นความสำคัญของการเขียนเท่านั้นแต่ในอนาคตจะพัฒนาหลักสูตรให้สมบูรณ์เพื่อไปพัฒนาประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการได้เรียนรู้ทุกทักษะของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสืบต่อไป

อภิปรายผล

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงความจำเป็นของภาษาอังกฤษกับชีวิตประจำวัน เนื่องจากองค์ความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอดเป็นระยะเวลาสั้นๆ ตามหลักสูตรที่ได้พัฒนาขึ้นเพื่อความเหมาะสมกับความต้องการของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหนองกี่ จึงจำเป็นต้องสร้างความเข้าใจสร้างการเรียนรู้โดยวิธีธรรมชาติ นำไปสู่การประยุกต์ใช้ เช่น การฟังทุกวัน พูดทุกวัน อ่านทุกวัน เป็นต้น ภาษาอังกฤษเปรียบเหมือนเครือข่ายองค์ความรู้ที่ทุกมุมโลกเป็นพื้นฐานในการจัดความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ให้เข้าใจความต้องการของกันและกันเมื่อนำผลการศึกษาศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการฟังการพูดการอ่านและการเขียนเพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง การพูดการอ่านและการเขียน การพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหนองกี่ได้เรียนรู้ตามขั้นตอนวิธีการที่ถูกต้อง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัญหาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อ

การสื่อสารแก่ประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ระยะเวลาในการเรียนการสอนน้อยเกินไปขาดความต่อเนื่องจึงทำให้การพัฒนาในด้านต่างๆ ไม่ครอบคลุมตัวอย่างเช่น การฟัง การพูด พบว่าประชาชนที่เข้าร่วมโครงการส่วนใหญ่มีปัญหา คำศัพท์ ซึ่งมีหลายสาเหตุการไม่ทราบความหมายคำศัพท์ การออกเสียง หรือมีความรู้ด้านคำศัพท์น้อยที่สำคัญคือขาดความคุ้นเคยซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ อีกอย่างหนึ่งคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีมากมาย มีการออกเสียงที่คล้ายกันศัพท์บางคำมีความหมายที่คล้ายกันหรือบางคำศัพท์มีความหมายขึ้นอยู่กับการบริบทนั้น ซึ่งหากผู้เรียนเข้าใจผิดก็จะส่งผลให้การสื่อสารมีความหมายที่คลาดเคลื่อนได้การเรียนการสอนบางครั้งผู้สอนอาจพูดเร็วเกินไปผู้เรียนบางกลุ่มไม่สามารถเข้าใจได้ในสิ่งอาจารย์สอนได้ถ้าเป็นอาจารย์ชาวต่างชาติยิ่งต้องใช้เวลาในการเรียนรู้ ทั้งเสียงสำเนียงและความหมาย ฉะนั้นการพัฒนาหลักสูตรจำเป็นต้องรู้ถึงความต้องการ การนำไปใช้ในการสถานการณ์และระยะเวลาที่เหมาะสมเพื่อนำไปใช้ในการประกอบสัมมาชีพ การพัฒนาภาษาอังกฤษจึงต้องให้ความสำคัญการกับการวิเคราะห์ผู้เรียนว่ามีพื้นฐานและศักยภาพอย่างไรบ้าง เพื่อนำไปสู่การวางแผนและการพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสม เพราะมนุษย์มีการเรียนรู้โดยทางตรงและทางอ้อมผ่านทางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวันเป็นประสบการณ์ที่มนุษย์เรียนรู้จากประสาทสัมผัส ความรู้สึกการมองเห็นและพัฒนาให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกทั้งยังสามารถพัฒนาให้เกิดความคิดจากการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ที่กลายมาเป็นอุปนิสัยของแต่ละคน

ดังนั้น การเรียนรู้จึงเป็นการสร้างหรือการแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องและมีการประยุกต์ตนเองให้สามารถอยู่กับสังคมได้อย่างมีความสุขจากการเรียนรู้ดังกล่าวทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาตนเองทั้งภายในคือการพัฒนาจิตใจให้สูงจากปฏิกิริยาธรรมชาติถึงระดับสูงสุดคือการเข้าถึงจริยธรรม ส่วนการพัฒนาภายนอกสามารถเข้าใจชีวิต การดูแลสุขภาพให้เข้มแข็งสมบูรณ์ตามกาลเวลา สอดคล้องกับการวิจัยของ อีระ ธัมมธีโร(พระ) (2550) ได้ศึกษาทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของพระนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยวิทยาเขต

เชียงใหม่ พบว่า ทัศนคติเชิงบวกพระนิสิตมีทัศนคติเห็นด้วยในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีทัศนคติเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าคนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดี ย่อมมีโอกาสหางานทำได้ง่ายกว่าคนที่อ่อนภาษาอังกฤษ ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงจำเป็นต้องมีการเรียนรู้และพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่องผ่านการฝึกฝนเรียนรู้ทั้งทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการพัฒนาทักษะด้านการเรียนรู้ของตนเอง

2. เพื่อศึกษาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประชาชนในเทศบาลตำบลหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในเขตเทศบาลตำบลหนองกี่ จำนวน 77 คนได้รับการพัฒนาจากการเรียนการสอนตามหลักสูตรระยะสั้น ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิควิธีการเรียนตามขั้นตอนของหลักสูตรทำให้ประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการได้รับการพัฒนาตามลำดับทักษะการเรียนรู้ ผลจากการเรียนรู้ตามขั้นตอนธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการสามารถเรียนรู้ได้และสื่อสารภาษาอังกฤษได้ เช่นการฟังจากที่ฟังไม่ได้ไม่เข้าใจก็สามารถฟังได้และเข้าใจความหมายตามเนื้อหาที่สอนจากการฟังนำไปสู่การพูดเพราะฟังกับพูดมาด้วยกันเมื่อฟังได้ก็สามารถพูดตามที่ฟังได้จึงทำให้ประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการสามารถพูดสื่อสารได้สนทนาได้เป็นการสื่อสารภาษาอังกฤษระดับเบื้องต้นได้ ดังนั้นวิธีการเรียนรู้สิ่งสำคัญคือวิธีการเรียนรู้ตามขั้นตอนของหลักสูตร สอดคล้องกับทฤษฎีภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ให้ความสำคัญกับการรับและการสื่อสารเพื่อให้เข้าใจความหมายตามที่ตนต้องการระหว่างคนสองคนหรือมากกว่า มนุษย์ใช้การสื่อสารได้หลายทางเช่นทางวาจา และทางกาย ทางวาจา คือการพูดคุยกันโดยตรงหรือผ่านทางอุปกรณ์สื่อสารอย่างอื่น เช่น วรรณภาษา ภาษาถ้อยคำ อวัจนภาษา ภาษาไม่ใช่ถ้อยคำ การสื่อสารทั้ง 2 ประเภทนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เวลา และโอกาส เพื่อให้การสื่อสารบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

ฉะนั้น การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษจึงจำเป็นต้องมีเทคนิควิธีการที่หลากหลายที่ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เช่นการสร้างกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์

ผ่านรูปภาพ เพื่อให้ความหมายของคำศัพท์ และการทำกิจกรรมในความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นเทคนิคการสื่อสารผ่านอวัจนภาษา และวัจนภาษา เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดทักษะในการจำง่ายขึ้น ฉะนั้น บทบาทที่สำคัญของผู้สอนจะต้องปรับเปลี่ยนเทคนิคการสอน โดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรียนปนเล่น (Learn and Play) เป็นการสร้างทักษะปัญญาผ่านการเรียนรู้จากประสบการณ์ผสมผสานการคิดวิเคราะห์จากสถานการณ์จำลองที่ผู้สอนได้จัดขึ้น จึงส่งผลต่อผู้เรียนได้เกิดทักษะการจำภาษาอังกฤษได้ง่ายขึ้น และนำไปสู่การประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการพัฒนาศักยภาพภาษาอังกฤษให้กับประชาชนและบุคลากรทั้งในระดับตำบล และระดับอำเภอมากขึ้น โดยมีการจัดทำความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เทศบาลตำบลหนองกี่ และหน่วยงานระดับอำเภอในพัฒนาศักยภาพภาษาอังกฤษให้กับประชาชนและเจ้าหน้าที่ในอำเภอหนองกี่
2. ควรนำกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมไปพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้เหมาะสมกับพื้นฐานของประชาชน
3. ควรทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาศักยภาพภาษาอังกฤษให้กับประชาชนและบุคลากรทั้งในระดับตำบลและระดับอำเภอมากขึ้น

บทสรุป

บทความวิจัยได้พัฒนาหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับพ่อค้า แม่ค้า เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลหนองกี่ อำเภอหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ โดยทำการศึกษาปัญหาและความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย พบว่ากลุ่มเป้าหมายมีปัญหาด้านการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาหลักสูตรที่สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 2 หลักสูตร ประกอบด้วย 1. หลักสูตรการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับ พ่อค้า แม่ค้า และประชาชนทั่วไป มีกลุ่มเป้าหมายอยู่ในระดับเบื้องต้น จำนวน 57 คน 2. หลักสูตรการเรียนรู้สำหรับเจ้าหน้าที่เทศบาล มีจำนวน 20 คน ซึ่งหลักสูตรพัฒนาขึ้นครอบคลุมปัญหาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- จารุวรรณ บุตรเคน. (2552). โครงการแนวทางการจัดการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กรณีศึกษาโรงเรียนปทุมราชวงศา. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- เนตรปรียา ชุมไชโย. (2551). เรียนภาษาอังกฤษกันเข้าไปแต่พูดไม่ได้สักที. กรุงเทพฯ : สุขุมวิทการพิมพ์.
- ธีระ ธีมธีโร (พระ). (2550). ได้ศึกษาทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของพระนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชาพระพุทธศาสนา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พลสุข รัตโนทยานนท์. (2553). การสำรวจการใช้รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือในการทำโครงการของนิสิตปริญญาตรี. วารสารภาษาปริทัศน์. (25) : 67-84.
- สุนิตย์ ยอดจันทร์. (2555). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม โดยใช้ชุดฝึกการเขียนตามคำบอก. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2555). การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- Cambridge advanced learner's dictionary online. Retrieved on February 10, 2017 from <http://dictionary.cambridge.org> Search on 20 May 2015
- Hutchinson, T. and Waters, A. (1987). *English for Specific Purposes*. UK: Cambridge University Press.
- Jordan, H. (1997). *The achievement environment*. Secured Lender, 53(3), pp. 46-48.
- Raimes, A. (1983). *Teaching techniques as a second language Oxford American English*. Oxford: Oxford University Press.
- Stewart, M. C. (1994). Conceptual and lexical development in second language acquisition. *Journal of Memory and Language*. 36, 550-568.